

Publicerad 2014-04-16 17:06 av Peter Stjerngrim

Ibland gör det så ont att vara man - och far ...

Speciellt som det är just det som är problemet ... utan att man gjort någonting fel mer än att vara man ...

När allt man trott på ...

... om än
efter långliga
och ihärdiga
konstruktiva diskussioner
och många turer på vägen
till tillräckligt tillit
för att ens våga ...

... när man nästan
gjort allt man lovat
och bara har en ynka bit kvar
innan alla mål är uppfyllda ...

... och de som bestämmer
plötsligt säger att
även om målen är uppfyllda
så har ingen av dem utlovat
det resultat som du trott på
att du skulle få se
om du allt av dig själv
bara vågade satsa och ge ...

- Hur orkar man
den sista biten då?

- Vem ger en styrka
för att kunna motivera sig
att likväl nå dessa mål?

... Även om det
är för ens egen skull
och ingen annans ...

I brytningstid
I känsligaste tonårstid
På väg mot självständighet

och allt rycka undan
som skulle innebära
att man äntligen återfår sin dignitet
och själv får möjlighet
till att forma sin framtida verklighet ...

- Hur ända in i helvete
argumenterar man med
en uppenbart inkompetent
och än mer oförstående myndighet?

- Beslutsfattare som kunnat göra annorlunda
så himla långt tidigare
men som tycker att deras
konventionellt bekväma insatser
är så innerligt mycket smidigare ...

- Vet inte riktigt hur jag ska kunna finna
något bättre exempel på
det där man säger om
att vägen till helvetet är beströdd
med goda föresatser ...

- Här är de dock ej ens goda
blott fullständigt bortom
det ens mest tänkbart vidriga ...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Stjerngrim med Poeter.se id #2820 innehar upphovsrätten